

Sygn. akt II AKz 1315/20

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Wojciech Kopczyński

Protokolant: Karolina Jach

po rozpoznaniu w sprawie **J. K. (K.)**

oskarżonego o czyny z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 3 listopada 2020 roku, sygn. akt II K 137/20

w przedmiocie stosowania środków zapobiegawczych

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 3 listopada 2020 roku, sygn. akt II K 137/20, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 344 k.p.k. oraz art. 258 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.k., art. 257 § 2 k.p.k., art. 275 § 1 i 2 k.p.k., art. 277 § 1 k.p.k., utrzymał i przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego J. K., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 10 czerwca 2020 roku, sygn. akt IV Kp 355/20, na dalszy czas oznaczony 3 miesiące, tj. do dnia 6 lutego 2021 roku, do godz. 6:00, z zastrzeżeniem, że środek ten ulegnie zmianie na poręczenie majątkowe, jeżeli w terminie do 14 dni, tj. do dnia 17 listopada 2020 roku, zostanie wpłacone i przyjęte poręczenie majątkowe w kwocie 20.000 zł z jednoczesnym zastosowaniem zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu oraz dozoru Policji w postaci stawiennictwa w każdy piątek tygodnia w Komendzie Miejskiej Policji w C. połączonego z zakazem zbliżania się do pokrzywdzonych M. D. i M. M. na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz zakazem jakiegokolwiek kontaktowania się ze świadkami wskazanymi do przesłuchania w akcie oskarżenia.

Zażalenia na powyższe postanowienie złożył oskarżonego J. K., domagając się zastosowania jedynie wolnościowych środków zapobiegawczych bez konieczności wpłacania poręczenia majątkowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie oskarżonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Częstochowie słusznie uznał, że wobec oskarżonego J. K. wciąż zachodzą przesłanki wskazujące na potrzebę dalszego stosowania środków zapobiegawczych, celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania sądowego.

Na wstępie należy wskazać, że przesłanką ogólną stosowania środków zapobiegawczych jest istnienie dużego prawdopodobieństwa, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwa, co wynika z przepisu art. 249 § 1 k.p.k. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, w sposób przykładowy zaprezentowany w treści zaskarżonego postanowienia, niewątpliwie uzasadnia występowanie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego J. K. zarzucanych mu czynów, opisanych w pkt. II i III aktu oskarżenia. Podkreślenia wymaga to, że istnienie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstw w żaden sposób nie jest równoznaczne z przypisaniem oskarżonemu sprawstwa, kwalifikacji prawnej czynów, czy też winy w zakresie stawianych mu zarzutów. Sąd przy stosowaniu środków zapobiegawczych nie dokonuje kompleksowej oceny materiału dowodowego, bowiem ta należy do sądu orzekającego, na etapie wyrokowania, po przeprowadzeniu całego przewodu sądowego. Nadto w realiach niniejszej sprawy konieczne jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania jurysdykcyjnego, będącego we wstępnej fazie.

Wskazać w tym miejscu należy, że przepis art. 258 § 1-3 k.p.k. określa tzw. szczególne przesłanki tymczasowego aresztowania i innych środków zapobiegawczych. Są one wspólne dla wszystkich środków zapobiegawczych, a jedynie stopień nasilenia określonej obawy decyduje o tym, który środek należy zastosować w konkretnej sytuacji (T. Grzegorzczak, Kodeks..., t. 1, 2014, s. 992; J. Izydorczyk, Stosowanie tymczasowego aresztowania..., s. 87 i 115) (por. R. Stefański (red.), S. Zabłocki (red.), Komentarz do art. 258 Kodeksu postępowania karnego, LEX 2018, teza 1).

Za zasadne należy uznać występowanie przesłanki z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., tj. uzasadnionej obawy ucieczki lub ukrycia się oskarżonego. Trafnie bowiem wskazał sąd I instancji, iż oskarżony przed zatrzymaniem nie posiadał stałego miejsca pobytu, co w dostateczny sposób uzasadnia możliwość ukrywania się lub ucieczki przed organami wymiaru sprawiedliwości.

Aktualna wciąż pozostaje przesłanka określona w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., a więc obawa, że oskarżony może nakłaniać do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniać postępowanie. Zaznaczyć trzeba, że materiał dowodowy opiera się w znacznej mierze o osobowe źródła dowodowe. Nie można więc wykluczyć, że w warunkach wolnościowych oskarżony mógłby podjąć próby kontaktowania się z innymi osobami celem wpłynięcia na treść ich zeznań lub wyjaśnień. Co prawda zakończono postępowanie przygotowawcze, materiał dowodowy został zgromadzony, świadkowie złożyli swoje zeznania, a oskarżeni wyjaśnienia, jednakże nie można pominąć, iż zakłócanie prawidłowego toku postępowania może również przybrać formę bezprawnego wpływu na dowody już przeprowadzone.

W przedmiotowej sprawie zaistniała też szczególna przesłanka uzasadniająca konieczność dalszego stosowania względem oskarżonego środka zapobiegawczego, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Zgodnie z powszechnie akceptowanym orzecznictwem przesłanka ta stanowi wraz z przesłanką ogólną z art. 249 § 1 k.p.k. podstawę stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego wówczas, gdy zarzucony oskarżonemu czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat i jednocześnie wymierzenie w danym konkretnym przypadku surowej kary jest realne. J. K. stoi pod zarzutem popełnienia, między innymi, przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zagrożonego surową karą w rozumieniu powołanego przepisu. Biorąc więc pod uwagę także okoliczności związane z popełnieniem tego czynu, jego charakterem oraz jego wysoką społeczną szkodliwością, realnym staje się wymierzenie oskarżonemu surowej kary, w przypadku, gdy udowodnione zostanie mu sprawstwo i wina. Nadto w orzecznictwie wyrażony jest pogląd, że groźba surowej kary rodzi domniemanie, że oskarżony może podejmować próby bezprawnych działań destabilizujących prawidłowy tok postępowania. Z uwagi na fakt, że wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, czy oskarżony podejmował już w przeszłości konkretne działania w tym kierunku (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26.11.2014 r., sygn. akt II KK 83/14, Prok.i Pr.-wkd. 2015/3/12, LEX nr 1646952).

W konsekwencji uznać należy, że sąd I instancji prawidłowo uwzględnił rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę stosowania środków zapobiegawczych oraz ich nasilenie dla prawidłowego przebiegu dotychczas prowadzonego postępowania sądowego, przedłużając tymczasowe aresztowanie na czas określony z zastrzeżeniem zmiany tego środka zapobiegawczego po dokonaniu wpłaty poręczenia majątkowego, a po jego złożeniu zastosowania

także innych środków zapobiegawczych, wskazanych w części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia. Wbrew stanowisku skarżącego, jego sytuacja osobista, rodzinna i majątkowa, wskazana w złożonym zażaleniu, nie uzasadnia zastosowania jedynie wolnościowych środków zapobiegawczych bez poręczenia majątkowego, albowiem kwota 20.000 zł jest współmierna wobec czynów zarzucanych oskarżonemu i umożliwia zagwarantowanie prawidłowego toku postępowania jurysdykcyjnego, będącego na wstępnym etapie.

Nadto sąd odwoławczy nie dopatrył się okoliczności skutkujących koniecznością odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania względem oskarżonego na gruncie art. 259 k.p.k. Za taka bowiem nie można uznać sytuacji osobistej matki oskarżonego M. W., która jest osobą schorowaną i w podeszłym wieku.

Z powyższych względów, wobec braku bezwzględnych przyczyn odwoławczych, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o prawomocności, jego obrońcy oraz Prokuraturze
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 4 grudnia 2020 roku